

paa; thi det kan ikke skade Anstalten det ringeste. Jeg vil først gjøre opmærksom paa: Hvad er det, der opnaaes for de vedkommende Sygeforsikrede ved at give dem denne Udgang? Man vil opnaa fri Administration, Andet, opnaar man ikke. Der er jo Tale om en frivillig Forsikkring, og saa siger det ærede Medlem, at det kan ikke skade Anstalten det ringeste. Udvalgsbetænkningen nævner dog selv et Punkt, og det er, at i saa Tilfælde maatte man give Statsgaranti ligeoverfor den frivillige Forsikkring, men det kunde man ogsaa gjøre uden Skade, mener man. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at allerede dette er jo noget Betydeligt; men maaste kunde man finde en Ordning, saaledes, at man omgik Vansteligheden; men der er en anden Ting, som er i høi Grad indgribende, og det er, at det System, paa hvilket Ulykkesforsikringen er bygget, Vigningsystemet, falder samtidig med den frie Udgang. Vigningsystemet kan kun gennemføres efter dette Lovforslag, fordi det er begrændset til de Tilfælde, hvor Udgifterne skulle udredes af Arbeidsgiverne som solidariske, inddelte i forskjellige Klasser. Man har saa altid et Apparat, paa hvilket man kan ligne og staae Udgifterne til Beie, og derfor kan man gaa til en Vigning. Principet frembyder visse Fordele, blandt Andet, fordi man nøies med at tage Renten i Stedet for Kapitalen, og man giver de vedkommende Erhverv Leilighed til efterhaanden at vove sig ind i Forholdet. Det vil jo være ganske klart, at naar man skal gaa til den frivillige Forsikkring, maa man ogsaa sikret gaa til Dækningsystemet. Der skjøres i Virkeligheden ved denne Udvidelse meget betydeligt ind i det nuværende Lovforslag. Naar man fastholder, hvad jeg tillod mig at stille i Spidsen, at Diemedet er at give Ulykkesforsikkring til dem, der have Lønnet Arbeide for Andre — og det, man fra et Samsundsstandpunkt har. De for og bør have Die for, — er netop de Ulykkestilfælde, som foresalde, naar der arbeides for Andre for en Løn, der ikke dækker Præmien — saa tror jeg, at man maa erkjende, at der er god Konsekvens i, at man ikke har kunnet gaa ind paa Udvalgets Duffer i den omtalte Retning.

Smidbertid, en Udvidelse vil dette Lovforslag kunne modtage, uden at man kommer i Strid med Grundtanken, en Udvidelse, som er krævet fra flere Sider baade af det

ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Schlegel) og jeg tror ogsaa det ærede 3die Medlem for 1te Kreds (Th. Nielsen); det er en Udvidelse til dem, som dels arbeide for sig selv, dels arbeide for Andre eller til saadanne Folk, som arbeide i Fællig. Jeg kunde f. Ex. nævne et Baadlag med 5—6 Fiskere, som arbeide i Interessentfab; man kan der tvistes, om de høre til dem, der arbeide for sig selv, eller til dem, der arbeide for Andre. Naar man fastholder Tanken om, at der er Tale om Forsikkring under Arbeidet i de farlige Erhverv, kan jeg ikke se, at denne Tanke kan kræntes derved, at man giver Vedkommende Udgang til Forsikkring, selv om han ikke altid arbeider for Andre. Det er en Udvidelse, som jeg tror kan være berettiget, jeg har allerede nævnt det i Fjor, og jeg skal vedstaa det. Det er nemlig en Udvidelse, hvor Grændsen kan fastholdes, og som ikke kan siges at komme i Strid med Lovforslagets Hovedviemed. Men iøvrigt maa jeg vedkjende mig, at jeg ikke ret forstaaer, at det skulde være saa vanskeligt at skjelne mellem de forskjellige Tilfælde, og saa vanskeligt at gjøre ogsaa større Kredse begribeligt, at der er stor Forskjel paa at være forsikret i Arbeidet for Andre og i Arbeidet for sig selv. Arbeider man for sig selv, saa kommer jo Sætningen: „volenti non fit injuria“, som spillede en stor Rolle her i Fjor, saa vidt jeg husker, i en ganske anderledes og berettiget Grad, til Anvendelse; end naar man arbeider for Andre. Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Schlegel) var, kan jeg sige, stærkt overbevist om, at der vilde fremkomme Uforstaaeligheder og Ubilligheder, naar man ikke udvide denne Forsikkring meget betydelig, endogsaa til tilfældige Ulykkestilfælde. Jeg skal tillade mig at gaa ind paa et Par af det ærede Medlems Exempler, saavidt jeg erindrer dem, netop for at vise, at der dog er god Forskjel i Adskillelsen. Det ærede Medlem nævnte det Tilfælde, at en Fisser og hans Karl gaa ud sammen i Stormveir, og saa sagde det ærede Medlem: hvem kan nu forstaa, at Karlen er ulykkesforsikret, men Fisseren ikke? Det forekommer mig dog, at man her vil kunne gjøre klart for Folk, at den, der tager Bestemmelse om, at man skal gaa ud i Stormveir, er Fisseren og ikke Karlen. Karlen, som er fæstet til